

הפורה בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום רביעי כ' תמוז תשפ"א | דף היומי בבלי: יומא פ' | דף הכולל: יומא נו.
דף היומי בהלכה: מסעיף ג' עד סעיף ח'.
מוסר: שם עולם - וזהו כוונת הכתוב 'עד פרק י' 'ועוד יש לבאר'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ט' עד פרק י' 'והנה ודאי כי מלאכה'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"למה לא עושים יום תפילה' בישיבות על הקמת ממשלת הזדון?" - התשובה של מרן שר התורה שליט"א | האצבעות צמחו מחדש: הסיפור המדהים שהפך לשיחת היום | 2179

על דא ועל הא

היה משגיח שהתפלל: הולכת להיות כזו גזרה
נוראה, למה בעולם הישיבות לא צועקים בתפילה
ובתחנונים?! למה לא עושים יום תפילה ותענית?!
נכנסתי למרן הגר"ח שליט"א ושאלתי אותו...

"למה לא עושים יום תפילה' בישיבות על הקמת ממשלת הזדון?" - התשובה של מרן שר התורה שליט"א

החודש הוא מקבל חשבון של אלף וארבע מאות ש"ח! אז, לפני ארבעים שנה, זה היה משכורת של כמה חדשים טובים! הוא בא לראש הישיבה הרב שך ואמר לו: "נכון, הרשיתי להם להשתמש, אבל לא חשבתי שזה יגיע לכאלו סכומים גבוהים... חשבתי חמישים שקל, שישים, מקסימום מאה". הרב שך פנה למשגיח ר' אליעזר גינזבורג וביקשו לברר את הענין. ומה התברר? היתה זו תקופה סוערת בעולם וכבר התחילו קווי נייעס, והבחורים היו מקשיבים לזה. כששמע מזה הרב שך, הוא פרץ בבכי נורא. הוא אמר: היצה"ר מחדש עלינו נסיונות כל כך קשים, שיהיו כאלו שלא יעמדו בנסיון, והרבה יפלו בזה! לא כולם יעמדו מולו בנסיונות האלו. היום היצר הרע יודע שאנחנו לקראת הסוף והוא קיבל כוחות להעמיד אותנו בנסיונות קשים. פעם, הנסיונות היו שהיה מחסור באוכל, היום כבר יש, וישמן ישורון ויבעט... הנסיונות היום זה להתנתק מהחדשות ולהיות שקועים רק בתורה. זה מה שאמר ר' חיים: אוי ואבוי להכניס את זה לישיבות. רק לשבת וללמוד!

(גיליון 'ארחות חיים')

שח הגה"צ רבי חזקיהו יוסף מישקובסקי שליט"א: בימים שלפני הקמת ממשלת הזדון, היה משגיח שליט"א שהתפלל: שומעים שהולכת להיות כזו גזרה נוראה, וזה באמת לא 'משחק ילדים' - אמנם עוד לא רואים את המעללים שלהם ואנחנו מקוים שבמהרה היא תלך לעולמה... אבל בינתיים זה גזירות נוראות! א"כ איך בעולם הישיבות לא צועקים בתפילה ובתחנונים, לומר תהילים, או לעשות יום תפילה ותענית?! הלכתי ונכנסתי בקדש למרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א ושאלתי אותו, ותשובתו היתה ברורה: אל תכניס דברים מהעולם לישיבות! לא להכניס את הראש לא בפוליטיקה ולא בשום דבר אחר, רק ללמוד! אם מתחילים להכניס את הראש בנייע"ס מה הולך להיות, וכו', מי יודע איפה זה ייגמר... רק לשבת וללמוד. יש סיפור מזעזע, ששמעתי ממורינו הרה"ג ר' יצחק שרייבר שליט"א, שסיפר לו המשגיח ר' אליעזר גינזבורג זצ"ל: היה יהודי זקן שגר ליד פוניבז' ואשתו נפטרה ל"ע, והוא נשאר בודד. הוא בא לישיבה וביקש מהבחורים שיבואו לישון איתו, והוא הציע להם שבתמורה הם יכולים לדבר בטלפון שלו חופשי, כמה שהם רוצים. וכמובן, למי זה קסם? לא למתמידים... בסופו של דבר, בסוף

**"תשמע", אמר לו הר"מ, "התבקשנו מפי רב אהרן-
ליב לקבל את הבחור, אבל הוא ביקש שנגיע אליך
במיוחד ונאמר לך, שמקבלים אותו - בתנאי ש..."
האיש נדרך לשמוע מהו התנאי, והר"מ המשיך...**

האיש, שהיה גם עשיר בעל ממון, הבין לתומו, ובצדק, כי הם מעוניינים לשבת אתו ולרמוז, או אפילו לסכם, על שכר חודשי גבוה - מעט יותר מבחורים אחרים, או על תרומה חד פעמית לטובת הישיבה... 'מדוע הם רוצים להיכנס אלי? אם החליטו שלא לקבל - שיאמרו! ואם הוחלט לקבל אותו, אפשר להודיע זאת בטלפון קצר. מסתבר אפוא שהם רוצים משהו שקשור איך שהוא ליסוד הגדול של 'תן וקח'...

לא הייתה לו ברירה והוא לא דחה את הפגישה, אבל הוא הכין את עצמו אליה, עם זעם סמוי, ועם תכנית לשפוך את מה שיש לו בלבבו פנימה...

ר"מ הישיבה שליט"א ומלווהו הגיעו לביתו המפואר. הוא קיבל אותם בפנים עצובות, והם דווקא התיישבו בפנים רציניות אבל שמחות. שקט שרר בחדר הגדול. הוא לא הצליח לקרוא על הפנים שלהם את הכוונות...

הר"מ התיישב ואמר לו כך: "תשמע, התבקשנו מפי רב אהרן-ליב לקבל את הבחור, אבל הוא ביקש מאיתנו להגיע אליך במיוחד, ולומר לך כי מקבלים אותו בתנאי ש..."
האיש נדרך לשמוע מה התנאי, והר"מ המשיך:

"בתנאי שאתה מסכים לעמוד ולומר: 'הריני מוחל וסולח לראשי הישיבות שעזרתי להם עשרות פעמים והם לא הכניסו את הנער לישיבתם - ואני גם אשתדל להמשיך לסייע ולעזור להם כאשר יהיה ביכולתי'".

האיש - שלא האמין למשמע אוזניו - הניח את ראשו על השולחן והחל בוכה. לאחר שיצאו, נכנסה רעייתו לחדר וראתה את בעלה נרגש מאד. הוא פתח ואמר לה:

"הבחור התקבל לישיבה, ואני התקבלתי לתוך עולם של רחמים וחסדים. לא העליתי ברעיוני בקשה כזו... 'הריני מוחל וסולח ולא תהיה לי קפיда כלל'."

(איש לרעהו, מתוך היצירה החדשה 'חכימא דיהודאי' שעתידיה לראות אור בקרוב!)

איש עסקים נכבד מאד, בר-אוריין ומונח-מַעַם במעשיו הטובים, סיפר דברים כהווייתן: (מפאת צנעת הפרט שונו מעט פרטי הסיפור).

הוא סייע רבות לישיבות בייעוץ משמעותי, וברוב המקרים ללא טובת הנאה. והנה הגיע רגע, שהחליט אישית לסייע לאשה מתושבי שכונתו להכניס את בנה לישיבה גדולה. הוא היה בטוח שכל הדלתות יהיו פתוחות לפניו. נכון, הבחור לא היה מאלו שרצים אחריהם, אבל היה בחור טוב.

הוא הגיע בימים האחרונים של זמן הרישום, בעת שרוב הישיבות הטובות כבר עמוסות וסגורות, וניצבות בפני לחצים רבים מכיוונים שונים, כך שלא היה חסר להם לחץ נוסף. ואכן הוא נתקל בתגובות מתחמקות ובנעילת כמה דלתות. הוא ניסה במקומות שבעבר נעזרו בו רבות, אך ללא הצלחה.

הוא היה כאוב ולא האמין "הרי סייעתי לאותן ישיבות לא פעם אחת - והרי הם עוד יצטרכו את עזרתי!"

אם נבחן את הדברים במבט עמוק יותר, נוכל לקבוע כי אדרבה, זה מוכיח כי הסיבה להתחמקויות נובעת ממצוקה אמיתית, שבאמת בלתי אפשרי לשלב את הבחור במסגרות שביקש. אלא שהם צודקים מבחינתם והוא צודק מאד מבחינתו.

כיון שכאבו עלה לגרונו, נכנס ל"רב אהרן-ליב" ואמר לו דברים כהווייתן ואת הכאב הצורב: "עזרתי להם, וכעת ביום פקודה לא עומדות לי פעולותיי למענם, וכי אין הגינות?!"

"רב אהרן-ליב" הרחר ואמר: "גם אצלנו ב'אורחות תורה' נסגר כבר הרישום, אבל אני אברר, ואם הוא בחור טוב אכניס אותו אצלי".

הוא יצא בתחושת רוגע קלה. לאחר כשבוע הוא קיבל טלפון כי הר"מ של ישיבת 'אורחות תורה' רוצה להיכנס אליו בעניין אותו בחור כדי לדבר איתו אודות תנאי מסוים לפני שיקבלו את הבחור לישיבה.

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

בין המצרים תשפ"א - 2152 שנים לחורבן הבית השני

הלכות ומנהגי עדות ישראל לימים אלו, מאת הרה"ג יצחק יעקב פוקס שליט"א

מקור השם: "בין המצרים" - "כל רדפיה השיגוה בין המצרים" (איכה א, ג)

עפ"י ספרי המחשבה החסידות והקבלה זמן המסוגל ביותר להתקרב לבורא יתברך כנרמז בפסוק: "כל רדפיה השיגוה - בין המצרים". ובפרט שבתות בין המצרים מעלתם גדולה משאר שבתות השנה, שאין בהם מנהגי אבלות כלל (מאור ושמש פרשת דברים).

השנה תשפ"א, חלים תענית י"ז בתמוז וצום תשעה באב בימי ראשון בשבוע, ארע לאחרונה לפני 13 שנה - תשס"ח על כן, השנה, אין דין "שבוע שחל בו תשעה באב", ואף לבני אשכנז, בכל עניין הנוהג רק ב"שבוע שחל בו תשעה באב" כגון קציצת ציפורניים, והשתתפות בסעודת מצוה בבשר ויין - לכל מי שירצה ועוד, כדלהלן] - מותרים עד שבת ח' אב, כמו כן, השנה, לא תיאכל "סעודה מפסקת" לקראת צום "תשעה באב", ובסעודה שלישית אוכלים, אפילו "כסעודת שלמה בשעתו". בדפים שלפניכם הלכות ומנהגים המותאמים לימי "בין המצרים" תשפ"א.

תענית שבעה עשר בתמוז

רמב"ם תעניות פ"ה: "יש ימים שכל ישראל מתענים בהם, מפני הצרות שאירעו בהם, כדי לעורר הלבבות ולפתוח דרכי התשובה וכו' ובזיכרון דברים אלו נשוב להיטיב" חמשה דברים אירעו לאבותינו ב"ז בתמוז: א. בשנת ב' תמט נשתברו הלוחות הראשונים. ב. בבית ראשון בטל התמיד. ג. בשנת ג' תתכ"ט הובקעה חומת העיר בבית שני. ד. אפוסטמוס הרשע (משרי יון) שרף ספר תורה בבית שני. ה. הועמד צלם בהיכל.

תחילת הצום: עלות השחר, לבני אשכנז - 3:44 לבני ספרד

- 4:09

המעוניינים לקום לאכול קודם עלות השחר, צריכים לעשות תנאי לפני הליכתם לישון במוצאי שבת - "איני מקבל עלי התענית עד עלות השחר". לעניין שתייה: בני אשכנז, אף אם לא התנו - רשאים לשותות (משנ"ב) בני ספרד, מלשון השולחן ערוך משמע, שהתנאי מעכב אף לעניין שתייה. מותר להתחיל באכילת פת עד חצי שעה לפני עלות השחר, ותוך החצי שעה אין לסעוד יותר מ"כביצה" פת (56 גרם). לבנות ונשים אין איסור, בכל יום, לאכול בחצי שעה שלפני עלות השחר - דעת מרן הגרש"ז אויערבך זצ"ל - בספר משנת אברהם.

חולים, תשושי כוח וזקנים שלדעת רופא הצום עלול להזיק לבריאותם, לא יתענו, ובכלל זה, מעוברות (לאחר 40 יום להריון) מניקות - עד 24 חודשים אחר הלידה אפילו הפסיקו להניק, וכן מפלת כמניקה (שו"ע תקנא מ"ב, ג כה"ח ודע"ת שם). כל שאינו צם: אוכל מהבוקר בצנעה אך לא בשר ויין ושאר מעדנים. קטנים - אינם צמים, אך אין לתת בידם ממתקים, אא"כ לקחום בעצמם (ברכי יוסף).

שטיפת הפה: מותרת לאסטניסט (רגיש) אפילו עם משחה, ויש לפלוט הכול. ולגר"ע יוסף זצ"ל יש להימנע מלהכניס לפה בבת אחת רביעית מים (86 סמ"ק), ויש לפלוט הכול. בליעת תרופות: מותרת, לגרש"ז אויערבך זצ"ל אפילו עם מים הנצרכים לכך, לגר"ע יוסף זצ"ל עדיף בלא מים, לדעת בעל שו"ת ציץ אליעזר, יש לפגמם, כגון עם תמצית תה סמיכה. ושמעתי מהגר"ש אלישיב זצ"ל שדי לפורר קצת מהכדור למים.

נגיעה במאכלים ביום הצום: לדעת פרי מגדים מש"ז תרי"ב עפ"י הט"ז "אין לגעת במאכלים שלא לצורך, שמא יבוא לאכול". הטועה ואכל או שתה - ימשיך בתענית ואין צריך להשלים תעניתו. ולמשנ"ב אף אומר עננו ועולה לתורה במנחה. טעה וברך על מאכל - בשדי חמד (בשם נחפה בכסף) "שב ואל תעשה" (ויאמר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד) ויש אומרים שבצום דרבנן עדיף שיטעם מעט, שלתשובת הרמב"ם, ברכה לבטלה איסור לא תישא וגו' והצום אינו אלא מדרבנן. רחיצה - אין לרחוץ כל הגוף בבת אחת במים חמים דרך תענוג. (פרי מגדים ועפ"י הט"ז).

אמירת עננו - בני ספרד - בשחרית ומנחה בני אשכנז - רק במנחה. השוכח עננו - אינו חוזר ויכול להשלים באלוקי נצור וכו' העומד לסיים התענית אחרי מנחה, רשאי לומר עננו כל עוד צם, ולבני אשכנז בשינוי: "ביום צום התענית הזה" במקום: "ביום צום תעניתנו". כמו כן, בני אשכנז אומרים "אבינו מלכנו" בשחרית ומנחה אפילו כשאין צמים. ואף כשמתפללים ביחידות.

חצות היום - 12:42 זמן מנחה גדולה - 1:18 סיום הצום - 8:09 ויש נוהגים - 8:19

אחר הצום מותרים בבשר ויין, ויש מגדולי הדורות שכשהיה בשר אכלו בשרי, לזכור את נבואת זכריה:

פרק ח, י"ט: "כה אמר ד' צבא' צום הרביעי (תמוז) וגו' יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה לימים טובים ולמועדים והאמת והשלום אהבו"

זהירות מסכנה בימי בין המצרים

כמבואר בשולחן ערוך תקנ"א ובאיכה רבה, במשך שלשה שבועות אלו שולט בשעות הצהריים "קטב מרי"ר" [מקטב יסוד צהרים] (תהילים צ"א) צהרים - אותיות מצרים]. בין השעות הרביעית והתשיעית של היום בין השעות: 10:21 - 4:16 (משנה ברורה תקנ"א, ק"ב).

על כן יש להיזהר בדברים הבאים

א. אין לכעוס על הבנים והתלמידים ובוודאי שלא להכותם בשעות אלו.

ב. לא ללכת יחידי במקומות שוממים מחוץ לעיר אלא לצורך מצוה (ערוך השולחן שם וחזון איש דינים והנהגות כ, ה)

ג. אין ללכת בין חמה לצל, היינו לאורך קו בו מסתיים צל ומתחיל אור השמש.

ד. להימנע מפעולות כירורגיות, כולל עקירת שן, ניתוחים, בדיקות חודרניות וחיסונים לתינוקות וכדומה בשעות אלו. פרט לצורך דחוף או בדיקת סוכר.

ה. אף שטיולים מותרים עד ר"ח מנחם אב, מכל מקום, יש להימנע ממסלולים "מיטיבי לכת" או פעולות שיש בהם סיכון. ("סנפלינג", "אומגה" וכדומה).

ו. אין איסור לרחוץ בים או בבריכה עכ"פ עד ר"ח אב (לבני אשכנז) או עד "שבוע שחל בו" (לבני ספרד) - השנה, עד שבת "חזון" ח' אב לצרכי בריאות - מותר לרחוץ (הגר"ח קנייבסקי שליט"א בתורת המועדים ס"ג, ב ושכן נהג החזון איש לרחוץ בים עד ר"ח אב.

רחיצה בים ובבריכה

התפשט מנהג, שמי שלא רחץ בים לפחות פעם אחת קודם י"ז בתמוז לא יתחיל בימי בין המצרים. לדעת מרן הגר"מ שטרנבוך שליט"א - אין לזה כל מקור בהלכה. וכן הוא ב"הליכות שלמה" ו, עמ' 13 ודעת הגר"ח ק"ש שליט"א בספר קרא עלי מועד, ש"מנהג זה בטעות יסודו". ושמעתי ממרן הגרש"ז אויערבך זצ"ל שכך נהגו בירושלים, בזמנים שנסיעה לים הייתה אירוע מסעיר ומרגש וחששו לדברי "יסוד ושורש העבודה" שראוי להימנע מלהתענג בימים אלו. וודאי שמותר לשחות בים או בבריכה לצורך בריאות. מכל מקום, אין להיכנס לים סוער. ולהיזהר בבריכה מקפיצות ראש בפרט בין השעות 16:16 - 10:21

מנהגי אבלות (מ"ז תמוז עד משנכנס מנחם אב)

מכניסת "ימי בין המצרים" נוהגים ארבעה עיני אבלות לבני אשכנז בלבד: (1) איסור תספורת וגילוח (2) איסור נישואין לכל עדות ישראל - כולל בני ספרד (3) איסור ריקודים ונגינה (4) הגבלות בברכת שהחיינו.

איסור תספורת וגילוח

זמנו: לבני אשכנז - מ"ז בתמוז. לבני ספרד - רק בשבוע שחל

בו תשעה באב, השנה - עד שבת חזון ח' אב. אמנם, בכך החיים, שגם לספרדים ראוי להחמיר מר"ח אב, וכן לשון בן איש חי (א') דברים י"ב: "ראוי להחמיר מראש חודש אב והמיקל עד שבוע שחל בו אין גוערים בו" הערה: מותר לבן אשכנז לספר בני ספרד בימים שמותר להם.

בני ישיבות בני ספרד, הלומדים בישיבות אשכנז - מותרים להסתפר ולהתגלח, כמנהגם, ואין בכך משום "לא תגודדו" (הליכות שלמה לגרש"ז אויערבך זצ"ל י"ד, ו). האיסור: לאיש - כל שיער, פרט לשיער שפה עליונה, המעכב את האכילה, שמותר לגלחו, עד שבוע שחל בו. אישה נשואה מותרת לספר שיער היוצא מתחת כיסוי הראש, משום צניעות (משנ"ב תקנא, י"ב).

נערה לצורך פגישת שידוכים בשעת הצורך מותרת אף להסתפר עד ר"ח אב (הגרש"ז אויערבך זצ"ל הליכות ביתה כ"ה הערה ע), אולם לאחר שהשתדכה (וורט) בשעט"מ אין יותר היתר.

קטנים משהגיעו לחינוך (גיל 7 - 6) אין מספרים אותם. ויש מחמירים אף לפני כן - מצד עוגמת נפש לגדולים. ובמקום הצורך יש להקל לקטן שלא הגיע לחינוך עד שבוע שחל בו (פמ"ג וחי אדם) המקפידים לספר קטן בעשיית "חלקה" ביום מלאת שלש שנים - מותרים לקיים המנהג (קובץ מבית לוי ג, עמ' כ) היתרים מיוחדים: בעלי הברית - המוהל, הסנדק ואבי הבן מותרים להסתפר כבר בליל הברית עד שבוע שחל בו (שער הציון, ד) ובמצב של ניוול גדול יש להקל גם לקוואר (חת"ס) הברית בשבת - מותר להסתפר מערב שבת, ובשבת הלוי שכיום לא נהגו להסתפר.

הפסד ממון - כשיגרם הפסד (פיטורין) יש להקל עפ"י חכם, עד שבוע שחל בו (אגרות משה ד, ק"ב וה, כ"ד). חתן - כל שבעת ימי המשתה מסתפר. אך לא לשבת העלייה לתורה (דגול מרובה, א) צורך רפואה - מותר כל בין המצרים (לקט יושר עמ' 97) הערה: גזירת ציפורניים מותרת השנה לכל העדות עד שבת ח' אב

נישואין ושידוכין

נישואין: בני אשכנז - אין נישאים כל ימי בין המצרים. בני ספרד - בארץ ישראל נהגו להינשא עד ר"ח אב, ולא עד בכלל (שו"ת יחוה דעת א, לו) אכן, השנה, ממילא - ר"ח בשבת. ובפרט אם כשידחו הנישואין, ידחו לזמן רב.

אשכנזים המשתתפים בחתונת בני ספרד: לעניין ריקודים - מן הדין מותרים אף לרקוד (אגרות משה שם) ויש שכתב שעדיף שייצאו האשכנזים בזמן הריקודים (שו"ת מנחת יצחק ד, פ"ד). נגינה - נגן אשכנזי רשאי לנגן בחתונת בני ספרד לפרנסתו (ביאור הלכה תקנ"א בשם הפמ"ג)

שידוכים - מותרים לכולם, אפילו בתשעה באב עצמו (שמא יקדימונו אחר) ובכף החיים שיש בני ספרד שנהגו שלא לעשות

מסיבת "אירוסין" בימים אלו. בני אשכנז, עושים מסיבת "אירוסין" בכיבוד קל אפילו עד ר"ח אב ובשירה בפה בלבד. סעודת שבע ברכות - מותרת בשירה ללא נגינה ואפילו בליל י"ז תמוז (גדולי ירושלים) וכלשון שבט הלוי ג, קנ"ז: "ללא ריקודים וללא שמחה יתירה".

ריקוד נגינה ושירה

נגינה וריקוד אסורים כל ימי בין המצרים (משנ"ב תקנא, ט"ז מנח"א, קי"א אג"מ או"ח א, כ"א) והאיסור אף לקטנים משהגיעו לחינוך גיל 7 - 6 (אג"מ ד, כ"א). אמנם ב"הליכות שלמה" י"ג, ג שהאיסור, ביסודו, במנגינות המביאות לידי ריקוד, ונכון להימנע גם מאחרות. מסיבת סיום סוף שנת לימודים - מותרת, בסעודה ונאומים, ובשירה בפה בלבד.

היתרים מיוחדים

המתפרנסים מלימוד נגינה לתלמידים, אם יש הפסד ודבר אבד מצד התשלומים או איבוד זמן הלימוד - מותר. (שו"ת זכר שמחה, שו"ת מהר"ם שיק י"ד, ששח ושו"ת ציץ אליעזר) אבל התלמידים בינם לבין עצמם בביתם אסור להם לעשות חזרות, כיון שבג' שבועות אין מצוי שייפגם כושר נגינתם (בצל החכמה ג, ס"א).

הלחנה, עיבוד ועבודות אולפן לצורך מקצועי מותרים - עד רח"א. 3. מותרת נתינת קצב להתעמלות (לא למחול אירובי) ומותרת תרפיה במוזיקה נהג עיף בדרכו מותר לשמוע נגינה שלא יירדם, אמנם למרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל עדיף שיחנה (בזהירות) בשולי הדרך וינח. 4. לדעת רוב הפוסקים מותרת שירה בפה עד ר"ח אב. בפרט שירי רגש המעוררים לעבודת הבורא. או להרגעת תינוק, ומותר אף להשמיע לו ממשחק התלוי בעריסתו (מנהגי מהר"ש תלמיד המהרי"ל, תקכ"ג).

ברכת שהחינו

לדעת השולחן ערוך והאריז"ל - אין לברך ברכת שהחינו כל ימי בין המצרים כולל שבתות. להגר"א - מותר אף בימי החול. למשנ"ב, צ"ח ושער הציון, שם. וכן בכף החיים, שם, שבשלשת השבתות - מותר. וכן דעת הגר"ע יוסף זצ"ל - ואפילו על בגד חדש. כמו כן, ראש חודש אב, לענין שהחינו - דינו כשבת ומותר לברך שהחינו (שעה"צ שם עפ"י הגר"ע א) - השנה ממילא ראש חודש אב בשבת.

שהחינו על מצוות: מברכים גם בימים אלו - מילה (לבני אשכנז) פדיון הבן, על הולדת בת (שבט הלוי).

ברכת הטוב והמטיב - מותרת בין בחול בין בשבת [על קניית שולחן וכסאות, מקרר חדש, רכב משפחתי] (שע"ת תקנ"א שו"ת אגרות משה או"ח ג, פ והגר"נ קרליץ זצ"ל ואפילו בשבוע שחל בו. קניית בגדים חדשים מותרת עד ר"ח אב אלא שבבגד שמברכים שהחינו, ינהגו כנ"ל.

שהחינו על פירות העונה

א. פרי שלא ימצא אחרי תשעה באב - יניחנו לשבת, יתקלקל עד שבת - יש לברך בחול (רמ"א ומ"ב).

ב. אכל פרי חדש ולא ברך שהחינו - לא יאכל ממנו יותר, ויאכל אחרי בין המצרים מפרי חדש אחר, ויברך בכוונה לפטור הנ"ל (כף החיים) ג. ברך בטעות ברכת הפרי - על פרי חדש: לאבני נזר או"ח תכ"ח - יאכלנו בלי שהחינו. לשע"ת וכה"ח - יברך שהחינו. ד. מעוברת או חולה ר"ל, הזקוקים לפרי החדש מותרים בשעת הצורך לאוכלו. למשנ"ב - בלי שהחינו. אמנם לדעת הגר"ע יוסף זצ"ל - מברכים שהחינו.

יש מקפידים באופן מיוחד בימים אלו לומר לפני ברכת המזון מזמור קל"ז: "על נהרות בבל" וכן נוהגים לדעת מג"א ומשנ"ב בכל ימות החול כל השנה - מקור חיים תקנא, י"ז.

שבת פרשת "פנחס" - מברכים חודש "אב"

הדלקת הנרות: ירושלים - 7:14 מרכז - 7:29 צפון - 7:24 דרום - 7:32

ההפטרה: דברי ירמיהו וגו' (ירמ' א), הראשונה מ"תלתא דפורענותא" - שלש הפטרות החורבן הנקראות בשבתות "בין המצרים".

ברכת החודש: המולד - בליל שבת שעה 9, 59 דקות ו 9 חלקים

ראש חודש אב יהיה ביום שבת קודש פרשת "מטות מסעי" יש המשנים בהכרזת ראש חודש: במקום "יחדשו הקב"ה וכו' - "יהפכו" הקב"ה עלינו וכו' (כף החיים רפ"ד, מ"ב ותי"ז, ה). ויש אומרים כרגיל

יום חמישי כ"ח תמוז "ערב ראש חודש מוקדם" - תפילת "יום כפור קטן"

חל ערב ראש חודש ביום שישי, המתענים, מקדימים להתענות ביום חמישי (כף החיים תי"ז, כ"א) ויש המתענים ביום שישי (בן איש חי (ב) ויקרא, ד וכן משמע במשנ"ב תקנ"ב, י"א).

שבת פרשת "מטות מסעי" - חזק - ראש חודש אב

הדלקת הנרות: ירושלים - 7:13 מרכז - 7:28 צפון - 7:23 דרום - 7:29

ראש חודש אב שחל בשבת: מצוה להרבות בסעודת ראש חודש (או"ח תי"ט) וכשחל בשבת, עושים מאכל אחד יותר ממה שרגיל בכל השבתות, כדי שיהא ניכר כבוד ראש חודש (משנ"ב תי"ט, ב).

ההפטרה: "שמעו דבר ד'" ובני ספרד מוסיפים פסוק ראשון ואחרון מ"השמים כיסאי" בתפילת מוסף: "אתה יצרת וכו' " ואין אומרים "אב הרחמים" ולא "צדקתך צדק" אבות פרק ב הערה חשובה: משבוע זה, זמן ה"שקיעה" מתחיל להקדים, מידי שבוע בכמה דקות, נא לשים לב !!

"מאז שהתפרסם הסיפור, אנשים עוצרים אותי ושואלים: 'זה נכון? ראית את היד שלו לפני שזה קרה, וגם לאחר מכן?' - ואז אני שולף מכיס את מכתב השחרור של יענקי מבית החולים..."

האצבעות שצמחו מחדש: סיפורו המדהים של ר' יעקב פרל הי"ו

עשויות משלושה איברים - שלוש עצמות העטופות בעור, בשר וגידים. האמה והקמיצה של ר' יעקב נחתכו באמצע העצם האמצעית, והרופאים הודיעו שהם עומדים לחתוך את פיסת העצם שנותרה ולכסות את המקום הקטוע בעור.

ר' יעקב לא הסכים לטיפול. "לא בחרתי להיפצע", הוא אמר לרופאים, "הקב"ה החליט כמה בדיוק לקחת מהאצבעות שהיו לי. ה' נתן וה' לקח. את מה שלקח, בטוח שהוא ייתן בחזרה, אבל שאנחנו נוריד עוד חצי עצם ועל ידי זה הוא יצטרך להגדיל את הנס? - לזאת אני מסכים".

ר' יעקב היה נחוש, והרופאים נדו בראשם בחמלה. מסכן, מרוב כאב וייסורים השתבשה עליו דעתו. וכי אינו יודע כי מי שנקטעו אצבעותיו רח"ל, נותר בעל מום כל ימי חייו? מאחורי גבו דיברו עם אמו, ואמרו לה כי בכוונתם להזריק לר' יעקב זריקת הרגעה. אין ספק כי משהו זז לו במוח, אם הוא מדמיין שתצמחנה לו אצבעות חדשות.

ר' יעקב סובב את ראשו. "שמעתי הכול", הוא אמר בקול תקיף, "ואני דורש שלא לבצע שום טיפול שהוא נגד רצוני ונגד אמונת". פרופסור בכיר ניגש לר' יעקב. הוא הסביר לו מה הוא הולך לעשות, וביקש ממנו לחתום על הסכמה לניתוח. ר' יעקב אינו חותם. הכאב החד והחותך אינו מקהה במאומה את עמידתו האיתנה. "התורה נתנה רשות לרופא לרפא, ולא יותר מזה. תעשו מה שאתם יכולים כדי לסגור את הפצע בלי לחתוך את העצם".

בינתיים נשלחים צילומים של האצבעות לכל המומחים בארץ, ומאחד המומחים הגדולים ביותר הגיעה הודעה כי יש טכניקה פורצת דרך לסגירת פצעים מעין אלו, ללא חיתוך העצם. ואם יש אדם שמוכן שיטפלו בו בשיטה זו, הם ישמחו לבצע בו את הטיפול.

הטיפול בפציעה של ר' יעקב הפך לאירוע לימודי. עשרות סטודנטים נקראו אל חדר הניתוח כדי לחזות בשלבי העבודה בזמן אמת. ר' יעקב בעצמו ראה כיצד מטפלים באצבעות שלו, וידיא שהעצם החלקית הקיימת נשארת על מקומה. במשך כל זמן הטיפול הוא הרים עיניו כלפי מעלה, משבח ומודה להקב"ה בכל השבחים השגורים על פיו, ומזמר 'מזמור לתודה'.

הרופאים והצוות, תלמידי הרפואה וכל מי שנמצא באזור, ייתכן שיכלו לברך בשם ומלכות 'ברוך משנה הבריות'. איך ייתכן שאדם שסובל כאבים איומים כאלו, שנעשה בעל מום רק לפני

לא היה זה דבר יוצא דופן, שר' יעקב פרל הי"ו, אברך בן עשרים וחמש משכונת בתי אונגרין בירושלים, נשאר בבית הדפוס עוד כמה דקות אחרי השעה ארבע. באותו יום ראשון, ז' בשבט תש"פ, ביקש ממנו חברו לעבודה להמשיך בפיקוח על פעילותה של מכונה אחרת מזו שהוא רגיל אליה, מכיוון שהפועל הקבוע לא הגיע באותו יום. ר' יעקב נענה לבקשה בחפץ לב, ופנה לעבוד עם המכונה השכנה.

הוא הבחין בספר שנפל מתחת למכונה, והתכופף להרים אותו. יד שמאלו נגעה בגלגלי השיניים המסתובבים במהירות אדירה, ובאותו רגע, כשהוא נקף את שתי אצבעותיו כפי שהכריזו מלמעלה, נקטעו שתי אצבעות - האמה והקמיצה.

הייסורים שתקפו אותו באותו רגע בלתי ניתנים לתיאור, אבל הקול היוצא מפיו של ר' יעקב פרל נשמע כלקוח מעולמות אחרים. הוא לא צועק 'איי', איננו נזעק בצעקות אימים, לא 'הצילו' ולא 'אמבולנס'... עומד לו האברך ומסתכל על המציאות החדשה של ידו הימנית החסרה והמדממת, ומתוך ייסורים נוראים הוא אומר פרק ק' שבתהלים: "מזמור לתודה!"...

הוא צועק: "עבדו את ה' בשמחה! בואו לפניו ברננה!" דמעות הכאב וההודיה מתערבות יחדיו. "אני מודה לך, ריבונו של עולם, על עשרים וחמש שנה בהן היו כל איבריי שלמים, מודה לך על שלקחת ממני חלק מהם לטובתי, ומודה לך כבר עתה על שאתה עתיד להחזיר לי!" - אלו היו הדיבורים של ר' יעקב. דיבורים קדושים ומופלאים מתוך עומק הייסורים.

הפועל שלידו חבש במגבת נקייה את אצבעותיו הכרותות של ר' יעקב. תוך רבע שעה הדהיר את מכונתו ממישור אדומים לכיוון בית החולים הדסה הר הצופים. תוך כדי נסיעה התקשר ר' יעקב לאמו, וסיפר לה ברוגע: "אבא שבשמים נתן לי עשר אצבעות בריאות, ועתה הוא לקח ממני שתיים בחזרה. אני בדרך להר הצופים".

אמו הבינה את חומרת המצב, וטסה במהירות מביתה שבשכונת מאה שערים לכיוון בית החולים. בינתיים, כל הדרך במכונית, ממשיך ר' יעקב בדיבורי הלל ושבח לקב"ה, שוב ושוב הוא חוזר ברגש רב על הפרק 'מזמור לתודה', שוב ושוב מודה על האיברים השלמים שבגופו, על מה שהיה, על ההווה ועל הרפואה העתידה לבוא.

הרופאים פנו לטפל בפצוע. כידוע, האצבעות האמצעיות

מספר שעות, יושב ומזמר ומודה, כשחיוך על פניו כאילו הוא נתון בתוך מסע תענוגות???

אחרי מעמד נדיר של קידוש השם, לפנות בוקר הוא יצא הביתה ביד חבושה. הוא לא קיווה שיתרפא לגמרי. הוא לא חשב שאולי תצמחנה לו אצבעות במקום אלה שנחתכו. הוא היה פשוט בטוח בכך.

כנהוג בקהילתו, נפגש יענקי מפעם לפעם ב'זיץ' של חיזוק עם חבורה קבועה של עשרים אברכים בני גילו. במפגש הקרוב הם ראו אותו כשתחבושת על ידו השמאלית, ושאלו בדאגה מה קרה לו. יענקי ענה להם דברים כהווייתם, ובאותו רגע החליטו חבריו להתפלל עליו בכל לב לרפואה שלמה. פנחס יעקב בן ברכה. אחד מן החברים, בדחן מקצועי, שאל אותו, "ומה תעשה בערב שבת? איך תקצץ ציפורניים לפי ההוראה בשולחן ערוך, שיש לקצץ ציפורניים בדילוג של ציפורן אחת בכל פעם, לפי הסימן 'בדאג'ה'?" הוא שואל בצחוק, ויענקי עונה ברצינות: "הסר דאג'ה מלבך. בעזרת הבורא המצמיח ישועות, אקיים את ההלכה כימים מקדם".

בני החבורה אינם מאמינים למשמע אוזניהם. הבדחן צוחק צחוק גדול ואומר לו "חלמא טבא חזית! חלום טוב ראית. פורים יחול בעוד חודש, ואז תוכל לומר בדיחות כאלה. נראה שמהיום תוכל לקיים את ההלכה באצבעות של יד ימין, וביד שמאל תגיד תודה על מה שנשאר".

יענקי לא נבהל: "אתם צוחקים ממני, ואני עוד אצחק מכם. ימין ה' רוממה! אתם תראו במו עיניכם איך אקבל משמים אצבעות חדשות עם ציפורניים, ואקיים את ההלכה לגזור ציפורניים בדילוגים כנפסק בשולחן ערוך, הלכות שבת סימן ר"ס".

חודשיים ימים עוברים על ר' יעקב בביקורים סדירים אצל רופא שיחליף לו את התחבושת וימרח משחות. במשך רוב הזמן הזה הוא חש כאבי תופת באצבעות. לילות שלמים עוברים עליו ללא שינה מרוב הייסורים, אבל החיוך נמצא.

היום, למעלה משנה מאז הפציעה, הוא יושב בבית שכנו, ר' דוד, ומתאר לו את הסבל הנורא שעבר עליו. "איך החזקת מעמד?" שואל אותו ר' דוד. ר' יעקב עונה בחיוך וברצינות, כי זה שש שנים שיש לו סדר לימוד קבוע בשער הבטחון, וכן בספר 'שומר אמונים' - מאמר הבטחון וההתחזקות ומאמר השגחה פרטית. באותם חודשיים אפופי סבל הוא לא הלך לעבודה, וכך התפנה הרבה מאד זמן כדי לעסוק ולהתייגע עוד ועוד בענייני אמונה ובטחון. השקיע ראשו ורובו, ועמל להעביר את הדברים מהמוח ללב.

ברגע הסבל הקשים הוא אמר לעצמו: 'אני מאמין שזה לטובתי באמת! כי הבורא יתברך מרחם עלי יותר מכל מרחם, כמאמר רבנו בשער הבטחון בתחילת פרק ג'. וייסורים הם מתנה, כשמקבלים

מתנה גדולה אומרים תודה גדולה, וכשמקבלים מתנה מיוחדת ביותר, מודים פי כמה וכמה. הקב"ה הוא היוצר, והוא מרחם יותר מכל מרחם. הוא זה שהביא עלי ייסורים אלה. זה כמו שהוא אומר לי, אני אבא שלך ורוצה רק בטובתך'.

המחשבה הזאת גורמת לר' יעקב רק להודות עוד ועוד, ולברך את הקב"ה בכל מיני ברכות והודאות, תהילות ותשבחות. כשהכאב מתגבר ומתחזק, הוא אומר כנגדו 'מזמור לתודה', והמילים פורצות מעמקי לבבו, אמתיות ונוקבות: "דעו כי ה' הוא אלוקים! לו אנחנו! הוא קורא לכל באי עולם להודות יחד אתו - "בואו שערי בתודה... הודו לו, ברכו שמו!" ההלכה שלעולם היא אדם רגיל לומר 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד' (או"ח סימן ר"ל סעיף ה'), מקבלת משמעות מיוחדת. פסוקי הודאה נעשים שגורים על פיו, דמעות מתערבות בשירה, 'אודך ה' כי אנפת בי, ישוב אפך ותנחמני' (ישעיה י"ב).

ר' יעקב לא רק הודה; הוא גם התפלל וביקש בקשות מעומק לבו. הוא שפך דמעות כמים בתחינה שהקב"ה ירחם עליו, וייתן לו כוח להמשיך להודות לו על מה שהיה עד היום, על הייסורים של היום, ועל האצבעות החדשות אשר יצמיח לו בעתיד. בכל ספרי הרפואה כתוב, שבדרך הטבע לא יכול להיות דבר כזה, אבל בספרי האמונה כתבו צדיקים שיש בכוח ההודאה להצמיח ישועות מחוץ לדרך הטבע.

ר' דוד שומע ודומע. מאיפה מגייס אברך שעדיין לא הגיע לגיל 26 כוחות נפש כאלו? "לו לא ראיתי אותו יושב אצלי בבית, מאושר ושמח, לא הייתי מאמין שיכול להיות דבר כזה", הוא אומר.

שמעו נא רבותי, התוצאות לפי ההשקעה. ביום חמישי ח' בניסן, ערב שבת הגדול תש"פ, חודשיים בדיוק לאחר הניתוח, מוזמן פנחס יעקב פרל לביקורת בבית החולים. בזמן שכלל ישראל מנקים את הבית, מנקה לו גם הרופא המומחה את היד בחומרי ניקוי.

בימי ערב פסח, כאשר בכל רגע נבראים מלאכים טובים מההכנות הקדושות ליו"ט, נוספו בעולם עוד אלפי מלאכים מכוח ההודאות של פנחס יעקב בן ברכה. במשך חודשיים הוא התחזק מאוד באמונה ובטחון, ובהודאות עצומות מתוך כאבים נוראים. אפילו פעם אחת לא הרבה כלפי מעלה, אלא הצדיק עליו את הדין. מעל לאלף שעות היה פיו ממלמל 'גם זו לטובה'.

הרופא מנקה את האצבעות, התפרים נעלמו, הוא מסיר שכבות של לכלוך ושאריות של משחה, ומול עיניו הנדהמות מתגלות אצבעות שלמות. אצבע אלוקים היא! העצם האמצעית שבכל אחת מהאצבעות הושלמה, ומעליה צמחה עצם נוספת, לבושה גם היא בעור, בבשר ובגידים, כולל ציפורן!!! שתי אצבעות חדשות לגמרי, בריאות ונכונות לפעול ולעשות לכל דבר.

ר' יעקב זוקף את אצבעות ידו, המעידות כאלף עדים ויותר כי רק הבורא יתברך לבדו פועל גבורות. הוא לבדו עושה חדשות,

הוא לבדו מצמיח ישועות, ועל כולם - הוא לבדו בורא רפואות. רק הוא יתברך אדון הנפלאות, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית.

הרופאים היו חייבים להודות שזהו נס גלוי, מחוץ לדרך הטבע. ומאז יש לו, לר' יעקב, פירושים חדשים בתפילות. "מודים אנחנו לך... על נפלאותיך... ועל טובותיך... על חיינו המסורים בידך". הו, כמה צריך להודות על האיברים השלמים שיש לנו. "ברכי נפשי את ה'!" כשהוא משתפך ב'נשמת' ומגיע למילים "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", הוא מסתכל על האצבעות החדשות ומתרגש עד עמקי הלב. ובאמרו 'מזמור לתודה', המזמור אשר ליווה אותו בעניו והעלה אותו לרום המעלות, זולגות דמעות מעיניו.

ר' יעקב נפצע בשבוע שבו קוראים פרשת 'בשלח', שבת שירה. בקריעת ים סוף הורו בני ישראל באצבע וקראו "זה קלי ואנוהו". כבר אז, כשניגר דמו כמים, הוא היה בטוח שיבוא היום והוא יורה באצבע "זה קלי!" וכך אכן היה. הנה אלוקינו זה, קיוינו לו ווישיענו. - - -

מאיפה היו לר' יעקב הכוחות להגיב מיד בהודאה להשם? איך מגיע אברך רגיל לדרגות נעלות כאלו של אמונה והודאה בהשי"ת, עד שזוכה ונעשה לו נס שלא כדרך הטבע?

לפני כשש שנים, בשנה הראשונה לנישואיו, הוא סבל מכאבי גב. תחילה היו הכאבים קלים, אולם הם נמשכו זמן רב, והלכו והתגברו. גבו נעשה כפוף כל כך, עד שנראה היה שהוא מקופל לשניים. מי שהלך מאחורי ר' יעקב חשב שלפניו זקן בן תשעים, אולם כשראה את פניו היה נדהם לראות פנים צעירות, ילדותיות כמעט.

הוא פנה לרופא כדי לברר את פשרם של הכאבים החזקים, וכך גילה שהוא סובל מפריצת דיסק. הרופא המליץ על ניתוח. מבירור עם עסקנים הבין ר' יעקב, שאחרי הניתוח החיים אינם חוזרים למסלולם. כל מי שעבר ניתוח כזה הופך למוגבל בתנועותיו, כשהגבלה העיקרית היא שאסור לו לשאת משא כבד, אף לא דלי מים. ר' יעקב החליט לדחות לעת עתה את הניתוח והמשיך ללכת בגב כפוף ולסבול מכאבים קשים.

בבית המדרש פגש בו ידידו ר' חיים משה ברין הי"ו, ורצה לעודד אותו. הוא ניגש אליו ואמר לו - יש לי סיפור בשבילך. הוא פתח וסיפר את המעשה שסיפר לאביו ר' דוד וייס הי"ו מפלטבוש. לר' דוד יש חברותא, רופא עיניים במקצועו, וזה סיפר לו שיום אחד הגיע יהודי מארץ ישראל במטרה לטפל בעינו השמאלית. אחרי בדיקה של שתי העיניים, אמר הרופא שהעין השמאלית כבר יצאה מכלל שימוש רח"ל, ומה שדחוף עכשיו זה להציל את העין הימנית שעדיין רואה, ולכן נדרש ניתוח חירום.

היהודי, שכלל לא העלה על דעתו שזה המצב, ביקש מהרופא לעזוב את שטח בית החולים ולחזור בעוד כשעה. הוא נכנס לבית כנסת ריק, ומול ארון הקודש התחיל להודות ולהלל לה' יתברך על

כל הטובות שעשה עמו עד היום. מנה את כל האיברים מכף רגל ועד קדקוד, אלו שברחמי השי"ת פועלים כתקנם. לבסוף, אחרי ההודאות המרובות ופסוקי ההלל וההודאה שיצאו מליבו הטהור ונמשכו במשך שלוש שעות, יחד עם קבלה עצמית להתחזק יותר בשמירת העיניים, התפלל היהודי לה' ואמר, שהוא רוצה להודות לו גם על עיניים בריאות הפועלות כשורה.

כאשר שב אל הרופא, טרם נכנס לניתוח, ביקש לעבור שוב את הבדיקה. הרופא בודק ואומר - חל שיפור. נחכה עוד קצת. במשך שלושה ימים נבדק היהודי. בימים אלו, הרבה בהודאה על העבר, על ההווה ועל העתיד. בסיומם שוב נערכה בדיקה, והנה הפלא ופלא - עיניו בריאות לחלוטין. הרופא שלח אותו לביתו בלי שום טיפול, והודיע לו שעליו לכוון היטב בברכת 'פוקח עוורים', כי אצלו התרחש נס כפשוטו ממש, מכמעט עיוור הוא חזר לראות כאחד האדם.

ר' יעקב שמע את הסיפור, וראה בו מסר משמים. הוא התחיל להודות לה' על כל פרט בחייו, ועל כל האיברים הבריאים שניחן בהם. הוא הודה גם על הגב שהיה בריא עד היום, ועל שיהיה בריא בעתיד הקרוב. בתחילה זה לא היה קל. הוא היה צריך להפוך את כל הילוך המחשבה, כדי שהתודה תבוא מעומק לבו. אבל עם הזמן, התרגל לחשוב כי כל מה שה' עושה הוא לטובה, והתודה בקעה אכן מפנימיות נפשו. גבו הלך והתיישר, ומראהו החיצוני נעשה תקין לחלוטין. רק הגב המשיך לכאוב. הוא פנה לבקש ברכה מרבו לבריאות איתנה, וגם הוסיף קבלה, להתחזק בהימנעות משיחה בטלה עם התפילין.

והפלא התרחש. ר' יעקב הבריא לחלוטין! האיום שמא לא יוכל להרים משאות כבדים, התפוגג לגמרי. בעבודתו הוא מרים משאות כבדים במיוחד, ברוך ה', כה ייתן וכה יוסיף לו הקב"ה כוח ואון לעבדו בלבב שלם!

יש אנשים ששמעו את הסיפור 'אצבע אלוקים' והתקשו להאמין. לכן הכנסנו לקו שיחה עם ר' יעקב פרל בעצמו. אפשר לשמוע את בעל המעשה, מעיד כי אכן כל פרטי הסיפור אמת. באצבעותיו החדשות יש סימן של המקום שבו נחתכו, והציפורניים החדשות מבריקות יותר מבשאר האצבעות. אולם האצבעות פעילות בדיוק כמו האצבעות המקוריות.

ר' יעקב מקפל את אצבעותיו - "זה עובד!" הוא אומר, ולסימן שנותר עליהן הוא קורא "זכר עשה לנפלאותיו". והזכר הזה מזכיר לו שוב ושוב: להודות! להודות! להודות!

הסיפור המדהים הושמע בקו 'השגחה פרטית' והתפרסם בגיליון 'השגחה פרטית', שם מוסיף העורך וכותב: "מאז שהתפרסם סיפורו של ר' יעקב פרל הי"ו, אני הולך לכל מקום מזוין במכתב השחרור של יענקי המונח בכיס. פשוט כי

"נהניתי מיהודי שאמר לי: 'בכל מקום מדברים על זה ושואלים אם זה אמת, אם ראית או לא ראית. אך אני, במקום לשאול ולדבר, לקחתי את העניין למעשה, והתחלתי להשקיע בהודאה. ואני פשוט רואה ישועות...'".

אנשים עוצרים אותי ושואלים: זה נכון? ראית את היד לפני שזה קרה? ראית את היד לאחר מכן? - לכל מי שרוצה, אני מראה את מכתב השחרור מבית החולים. שם כתוב שהאצבעות שלו נחתכו במכונה. את היד השלמה רואים כולם.

דרך אמונה

כאשר הגיע היום המיועד לנסיעה, והעגלה כבר המתינה לו בחוץ, נפרד הלה מבני ביתו ועלה על העגלה, אלא שאז נמלך בדעתו וחזר ושב לביתו...

מעשה נפלא ב'דקדוקי אמונה' מאת כ"ק אדמו"ר מתולדות משה שליט"א

בדאורייתא אזלינן לקולא. ואילו הקב"ה הינו כל יכול וציווני להשיא את בני, ובטוח אני וסמוך בו ית', על כן בוודאי ובוודאי הוא שיעזור לי לחתן את בני, [ועיין עוד בפני יהושע פסחים ב. ד"ה אור, הטעם למה תוס' אינו סובר כרש"י, שהרי שלשה ספיקות בדבר] וחבל על הטרחה היתירה...

ברם, שלא יבוא האדם להטעות את עצמו, שהאמונה מגעת מאלה, כי לא כן הדבר, שאם אין הוא מעורר אותה אין זה מתעורר מעצמו, גם זאת שלפעמים מבלבל היצר לאמור לך מה! אמונה זה לאנשים שבורי לב, שהם צריכים לחזק את עצמם באמונה, אבל אתה מספיק לך שאתה מייחד את שם ה' פעמיים בכל יום, באמירת שמע ישראל.

דע לך! שלא מחכמה אמרת זאת, שהרי האיש הזה שאינו מרגיש את ה', אז חסר לו משלימות המצוות, וגם לא ימלט שלא יכשל במצוות לא תעשה, כי כל כמה שהאדם עולה במדרגת האמונה הריהו מבין יותר שהעולם הזה מלא דמיון ותעתועים, שכן כל חשיבותו של היהודי תלוי לפי מה שנפשו קשורה יותר בה'.

(מתוך כתבי כ"ק אדמו"ר מתולדות משה שליט"א)

אשר על כן, על כל אחד ואחד לחזור ולשנן מאמרי אמונה, בכדי שיכיר וידע בבירור כי הכול מן השמים, וכל גורלו נתון ביד הקב"ה בעצמו, ולא יניח את עצמו להיות נשפע מרוחות העולם המבולבל, שהרי אי אפשר לו לאדם ליקח מאומה, אם לא נתנו לו משמיא, ולעומתו יאמרו, כי אי אפשר לו לבריה שבעולם לקחת ממנו את המגיע לו, וביותר הדברים אמורים, שכל מה שמוכן בשבילו יגיע אצלו בלי שום טירחא יתירה עד לפתח הבית.

וכמעשה שהיה ביהודי דל ואביון שהוזקק לאמצעים בכדי לחתן את בנו, וגמר אומר לנסוע למרחקים לבית אחיו שהיה עשיר גדול, ולבקש ממנו את הוצאות החתונה, ויהי כאשר הגיע היום המיועד לנסיעה, והעגלה כבר המתינה לו בחוץ, נפרד הלה מבני ביתו ועלה על העגלה, אלא שאז נמלך בדעתו וחזר ושב לביתו... ולפליאת בני ביתו שלא הבינו את פשר צעדיו אלו, ישב והסביר את מעשהו התמוה כך:

בשעה שעליתי על גבי העגלה, שבתי והתבוננתי, הן כבר לא שמעתי מאחי זה זמן רב, ואז תהיתי בליבי שמא אחי כבר אינו בין החיים? ואם תמצא לומר שהוא בחיים, אולי כבר אינו עשיר? ואם תמצא לומר שהוא עשיר, שמא לא ירצה לתת? ואם כך הרי יש לנו שלושה ספיקות בדבר הנסיעה, והלוא קיי"ל דספק ספיקא אפי'

פרשת השבוע

המתפללים חששו להגיב, מאימת השלטונות, אולם קנטוניסט זקן שהיה בבית הכנסת, קם בעוז והפליא ב'רב מטעם' מכות נאמנות על דבר חוצפתו, וגירשו אחר כבוד מהמקום

הטיעון המקורי שזיכה את הקנטוניסט שקינא לכבוד התורה

זצ"ל. יום אחד נתמנה בעיירה 'רב מטעם' - רב מטעם שלטונות רוסיה. אותו רב, כמובן, לא קיבל מתושבי העיירה את הכבוד

בקנאו את קנאתי בתוכם (במדבר כה יא)

מעשה היה בעיירה רוסאן, בה כיהן כרב הגאון בעל 'עמודי אש'

על ביזויו, כשלא אמרו את התפילה הקבועה לכבודו הנאמרת מדי שבת בשבת!! לכן הכיתי את הרב, שהרי הוא האחראי לכל סדרי בית הכנסת ולמתרחש בו.

שאל השופט בחומרה את 'הרב דמתא' - הרב מטעם: "מדוע אכן לא נאמרה התפילה?"

הצטדק ה'רב' באומרו, כי מקומו של הרב רחוק מן הבימה עליה נאמרת התפילה, וקרוב אל ארון הקודש, ועל כן הוא לא שת ליבו לזה.

מיד פסק השופט: "הקנטוניסט ש'קינא' לכבוד הצאר, עליו אין להשית כל עונש, וראוי הוא לשבת, ואילו הרב, יתכבד נא ויזיז את מקומו מקדמת בית הכנסת אל הספסל הסמוך לבימה, כדי שלא יקרה מקרה זה להבא בעיירה רוסאן..."

הראוי לו לפי טעמו, ומכיוון שכך נטל אותו בעצמו... ניגש בעזותו בבית הכנסת אל מקומו של הרב בעל ה'עמודי אש', והתיישב בו. הרוחות בביהכנ"ס סערו, ואפילו התפילה המיוחדת שהיו רגילים לאומרה לכבוד הצאר, נשתכחה על ידי הש"ץ מרוב כאבו. אך התושבים, אף שחרדו ודאבו על כבוד התורה, לא העזו להסתכן מול השלטונות ולריב עמו. ואולם, קנטוניסט זקן שהתפלל בבית הכנסת, קם בעוז והפליא ב'רב מטעם' מכות נאמנות על דבר חוצפתו, וגירשו אחר כבוד משם.

כמובן, מיד הבהיל ה'רב מטעם' פלוגת שוטרים, שייקחו את התוקף האלים אל בית האסורים ולמשפט. הקנטוניסט הלך עמם ללא חת, התייצב בגאון אל מול דוכן השופט, ונימק את מעשהו באומרו: כחייל ותיק של כבוד הצאר, לא יכולתי לשתוק

סגולות וישועות

כשחזרה רעייתו הביתה, אמרה לו: "אני מודה לך מאוד על שזירזת אותי להשתתף באסיפת החיזוק הנפלאה הזאת, אבל תדע לך שאנחנו הולכים לשלם על כך מחיר יקר..."

שכרו של המעביר על מידותיו

שזירזת אותי להשתתף באסיפת החיזוק, אך דע לך כי עתידים אנו לשלם על כך מחיר יקר... שאף אני רוצה לחיות תשעים שנה, ושמעתי מהדרשן שהעצה היא להיות מעביר על מידותיו, לוותר לשכנים ולתת להם להוסיף על דירתם כאוות נפשם.

ואכן כבר באותו הלילה הודיע האברך הנ"ל לכל שכניו שהוא מסכים לכל מה שהם מבקשים וחתם על הסכמתו. כעבור עשרה חודשים נולדו לו במז"ט תאומים בריאים ושלימים, והוא ראה בכך אות מן השמים, שמאחר שהיטיב דרכיו רצה אלוקים את מעשיו ו'החזירו' לו גם אותו הילד ההוא (כי בכל המשפחות שמשני הצדדים לא נראה כדבר הזה - לידת תאומים, כבר דורי דורות)...

עוד מעשה שמעתי ממרא דעובדא, מה דבדידיה הוי בשבוע שעבר, ואף זה בעסקי בנייה. ששכנו רצה להרחיב ולבנות חדר נוסף לביתו אך הוא לא הסכים, ותבעו השכן לדין תורה, ואכן בשבוע שעבר עלו השניים לבית הדין ושטחו את טענותיהם. בתוך הדברים אמר לו הדיין שליט"א: "כדאי לך לוותר..." נענה האיש: "אם הרב אומר שכדאי לי לוותר, הריני מושך את כל טענותיי ותביעותיי", ומיד חתם שהוא מאשר לבנות.

כשחזר לביתו מצא את בנו בן השנה שוכב על הארץ כשפניו כמעט שחורות מחוסר אוויר לנשימה, אחר שנחנק מכדורי שוקולד (המסוכנים לתינוקות לבליעה מבלי מציצה מקודם). הכניס האב את אצבעו לתוך פה התינוק כדי להוציא את הכדור, אך שוד ושבר... בזה דחף את הכדור יותר לעומק הגרון, וכבר ראה

שח הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א: בא וראה מתן שכרו של המעביר על מידותיו. שמעתי מפמ"מ הגאון רבי אשר דרוק שליט"א מעיה"ק ירושלים ת"ו, אשר נשא דרשת התעוררות בער"ח ב'מעמד' בבני ברק, והנה בצאתו משם ניגש אליו אברך ואמר לו: "מחויב אנכי להודות לך..."

הוא תלה בו את עיניו בתמיהה ושאלו: על מה הינך מבקש להודות לי?

ענה האברך במעשה שהיה: אחד משכניו רצה להרחיב אהלו ולהוסיף על דירתו. כל השכנים הסכימו חוץ ממנו, מחמת סיבות שונות. והנה כעבור זמן מה, בחודש אלול, נולד לו ילד 'בעיתו ובזמנו' ללא רוח חיים רח"ל, והוא הרגיש שיש עליו תביעה מן השמים שעל כן באה אליו הרעה הזאת, אלא שלא נתחברו אצלו הדברים, שיש לזה קשר להתנגדותו לבניה).

והנה בכ"ד באלול, יומא דהילולא של ה'חפץ חיים' זי"ע, נערכה עצרת התעוררות ל'בית יעקב', ואף ב"ב השתתפו באותה עצרת, שם נשא הג"ר רבי אשר דרוק מדברותיו, ועורר על עניין 'מעביר על מידותיו', כשהוא מביא דברי חז"ל מפורשים (ר"ה יז. חגיגה ה.) שהמעביר על מידותיו מוסיפים לו חיים על שנותיו.

וקרא ר' אשר בקול: מי האיש החפץ חיים, ורוצה להגיע לשנות התשעים בבריאות - שיעביר על מידותיו, ונתן דוגמאות מחיי המעשה: כגון, אם אחד מהשכנים רוצה לבנות ולצאת החוצה - הניחו לו לעשות כרצונו... "וכי"ב.

כשחזרה לביתה אמרה לבעלה: אכן הנני להודות לך על

את מר המוות כנגד עיניו רח"ל.

נשא עיניו למרום וצעק: "רבש"ע, זה עתה ויתרת... אנא ה' הושיעה נא!" שוב הכניס את האצבע והצליח להוציא את ה'מזיק' מהפה, וחזר הילד לנשום והיו חייו לשלל.

באמת אמרו, כי בוודאי אין זה דבר קל כלל להיות מעביר על מידותיו, אך הקושי לאבד ילד ל"ע גדול הוא כהנה וכהנה ... ומוטב ל'התיישר' בוותרנות מאשר לעבור ייסורים אחרים. (באר הפרשה)

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדרך היומי

מה ההבדל בין שאלת החכם לרשע בהגדה של פסח?

יומא דף פ

האוכל אכילה גסה

לו כהלכות הפסח אין מפטירין וכו', ולכאורה המילים "כהלכות הפסח" הם ללא צורך? אלא, מצינו בגמ' (הוריות י:) "אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: מאי דכתיב 'כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בהם ופושעים יכשלו בהם'? משל לשני בני אדם שצלו פסחיהם, אחד אכלו לשם מצוה ואחד אכלו לשם אכילה גסה, זה שאכלו לשם מצוה - צדיקים ילכו בהם, זה שאכלו לשם אכילה גסה - ופושעים יכשלו בהם".

נמצא לפי זה, ששייך לקיים את מצוות ה' כחכם - או כרשע. וזו כוונת בעל ההגדה: "ואף אתה אמור לו", לחכם באמירה רכה, "כהלכות הפסח" כלומר: כשם שבעשיית קרבן פסח שייך להיות צדיק ורשע, כך גם כאשר שואלים שאלות ניתן לשאול כצדיק או לשאול כרשע, ורק מאחר ששאלת כצדיק משיבים לך כהוגן, אבל לרשע, שאין בדעתו לקיים מצוות ה', מקהין את שינוי למרות שלכאורה גם הוא שואל את אותה שאלה...

(עלון פנינים)

שאל הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע - הרי את שאלת הרשע המובאת כאן, אנו מוצאים בפסוק בפרשת בא (שמות יב כו) "והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם", אולם בפסוק לא מצאנו רמז לכך שזוהי שאלת הבן הרשע. מניין, א"כ, למדו חז"ל שהבן הרשע הוא ששואל שאלה זאת?

אלא הסביר וענה: אם נסתכל, נשים לב לשינוי בלשונות הפסוקים: בפסוק (שמות יד יד) "והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת" - הבן שואל, וכך גם בפסוק (דברים ו כ) "כי ישאלך בנך מחר לאמר מה העדות והחוקים וגו' שאף הוא נאמר בלשון שאלה, ורק בפסוק שבו הלשון הוא "מה העבודה הזאת לכם", הבן אינו שואל ומבקש תשובה, אלא אומר 'והיה כי יאמרו', ולכן מובן שזוהי הבן הרשע!...

הוסיף על כך בנו הרה"ק רבי אהרון מבעלזא זי"ע שלפי זה נוכל לפרש את מה שנאמר בתשובה לבן החכם: "ואף אתה אמור

להתחיל את היום ברגל ימין

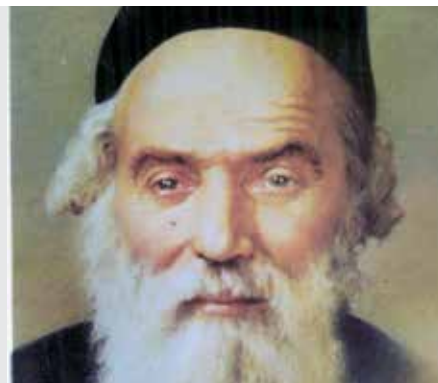
חוויה ראשית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

מה קל יותר - לא לדבר לשון הרע, או לא להאמין ללשון הרע?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

זה, שכן ידון אותו מיד לכף זכות.
וסיפר הגר"ה זקס, שאמו ע"ה (בתו של הח"ח) התבטאה בפניו,
שלדבר לשון הרע זה בידו של האדם, אבל היאך ניתן לומר לאדם
שלא להאמין? והשיב לה שאדרבא, לא לספר לשון הרע כאשר
היצר בוער בקרבו, זה דבר שאינו קל כלל, אבל שלא להאמין
ללשון הרע, זה פשוט יותר, שהרי כל הנמצא בחברת בני אדם יודע
עד כמה נכונים דברי החפץ חיים שאמר 'שרובם שקרנים וכולם
גזמנים'. והנסיון מוכיח, שכשבודקים כל סיפור לאמיתו, מתברר
שהוא שונה לגמרי מהאופן בו הוא סופר והועבר לאנשים].

היום מתחילים בלימוד כלל ו' מהלכות לשון הרע, בו מתבאר
איסור קבלת לשון הרע, דהיינו: "שלא נאמין בלבנו שהסיפור הוא
אמת" וכו' (לשון החפץ חיים בסעיף א').
בבאר מים חיים מוסיף ה'חפץ חיים', שאין איסור להאמין
לעצם העובדות ששמע, אלא לגנאי הנובע מהן. ובביאורים
ומוספים מציינים מה שכתב בספר שיעורי עיון, כי מדברים אלו
עולה עצה נפלאה שלא להיכשל בקבלת לשון הרע - להרגיל
עצמו לדון כל אדם לכף זכות. שכן מי שמרגיל עצמו בכך, נמצא
שמותר לו להאמין לעצם הסיפור, שהרי אין חברו מתגנה על ידי

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

לשמוע ולחשמוע

ברכב, בבית, ובכל מקום...

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

חולה שהרופאים חלוקים בדעותיהם אם יכול לצום ביום הכיפורים - כיצד ינהג?

יצום מופלג יותר בחכמת הרפואה, לא יצום.

ואם שני רופאים או יותר אומרים שלא יצום - לדעת הרמ"א, בכל מקרה לא יצום, אך יש אומרים שאם יש מספר גדול יותר של רופאים האומרים שיכול לצום, והם גדולים יותר בחכמת הרפואה מאלו שאומרים שלא יצום - יצום.

[שו"ע תריח, א-ה, משנ"ב ב, ג, ה, ח, ט, י ריא, ושעה"צ יא-יב; וראה ביאורים ומוספים דרשו, 25]

חולה אשר קיימת לגביו מחלוקת בין הרופאים אם הצום ביום הכיפורים עלול להביאו לידי ספק סכנה - דינו כך: אם המחלוקת היא בין שני רופאים, לא יצום; ואפילו אם החולה עצמו הוא הרופא שסבור יוכל לצום.

ואם שני רופאים, או רופא אחד והחולה עצמו אף כשאנו רופא, אומרים שיצום, ורופא אחד אומר שלא יצום - יצום, כיון שדבריו של אחד בטלים מול שנים, אך אם הרופא שאומר שלא

כמה סמ"ק מכילים שיעורי כ'כותבת' וכ'מלוא לוגמיו'?

הגדרות שונות למידה זו, ועל פיהן כתבו הפוסקים מידות שונות במידות זמננו, הנעות בין 30 ל-48 סמ"ק; ובמשקה, כמות זו היא כמלוא לחיו של השותה, המכונה 'כמלוא לוגמיו', ובמידות זמננו, כתבו הפוסקים שיעורים שונים לכמות הנמוכה ביותר של מלוא לוגמיו לאדם בגיל שלוש עשרה ומעלה, ומידות אלו נעות בין 37 ל-42 סמ"ק.

[שו"ע תריח, ז, ומשנ"ב יח רכא; ביאורים ומוספים דרשו, 29, 30, 31, 33, 34 ו-36]

כפי שלמדנו בעבר, כל כמות של מאכל ומשקה אסורה ביום הכיפורים, אך אין עונש 'כרת' אלא על כמות שמיישבת את דעתו של האוכל, ומוציאה אותו ממצב של 'עינוי', כפי שנאמר בתורה: "וְעֵינֵיכֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם... הִנֵּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה בְּעַצֶּם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָה מֵעַמִּי" (ויקרא כ"ג).

ושיערו חכמינו ז"ל, שבמאכל, כמות זו היא כ'כותבת', וקיימות

כמה דקות צריך החולה להמתין בין אכילה לאכילה ביום הכיפורים?

מסוים זה, מכונה 'כדי אכילת פרס', ורבו הדעות בקשר לאורכו, והן נעות בין 2 ל-9 דקות, כאשר חלקן מתייחסות למצב הראוי לכתחילה, וחלקן ל'שעת הדחק'.

והמתנה זו, נדרשת רק בין אכילה לאכילה, או בין שתיה לשתיה, אך לא בין אכילה לשתיה, כיון שאכילה אינה מצטרפת לשתיה.

[שו"ע תריח, ז, ומשנ"ב יז, יט, כ רכא; וראה שו"ע ח; ביאורים ומוספים דרשו, 27, 37, 38 ו-39; וראה שם, 46]

בהמשך לאמור: חולה הזקוק לאכול ולשתות ביום הכיפורים, אך די לו בכמות הפחותה מהכמות שחייבים 'כרת' על אכילתה, אינו רשאי לאכול ולשתות יותר מכמות זו. ועליו לברר איזו כמות נחוצה לו למשך כל היממה של יום הכיפורים, ויחלק כמות זו לחלקים הפחותים מכשיעור.

וכדי שלא תצטרפנה הכמויות זו לזו, עליו להמתין בין אכילה לאכילה עד חלוף זמן מסוים מתחילת הבליעה של האכילה הראשונה; וכך גם בין שתיה לשתיה, (ראה במקורות). זמן

* חולה שאין בו סכנה, אשר קיים חשש כי הצום ביום הכיפורים יגביר את מחלתו, ויגרום להתפתחות מצב של סכנה, רשאי לאכול ולשתות, בהתאם לצורך. וחולה שאין בו סכנה, עליו להיוועץ ברופא, או בישראל המתמצא בתחום מחלתו, אם יש חשש סכנה בצום. ונחלקו ראשונים בנוגע לחולה שיש בו בכנה, אם אף הוא זקוק לאומדן רפואי, או שרשאי לאכול ללא הוראת רופא.

* חולה הסבור כי עליו לאכול ביום הכיפורים, ניתן להאכילו אף כאשר לדעת רופא הוא רשאי לצום; ומאידך, כאשר לדעת רופא אינו רשאי לצום, והוא סבור כי באפשרותו לצום - אין להתחשב בדעתו, ואף אם הוא עצמו רופא מומחה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מי שנדר לנסוע לכותל המערבי ולאחר מכן נסע לשם תמורת שכר - האם קיים את נדרו?

שבחר לשם כך, חלה אחת מתעניות הציבור, שבהן חובה עליו להתענות גם ללא הנדר - יום תענית הציבור נכלל במספר ארבעים הימים, ויוצא ידי חובת נדרו. אולם, אם בתוך ימים אלו חל תאריך מסוים שהוא עצמו נדר לצום בו (בנדר נפרד) - אין אותו היום נכלל במספר ארבעים הימים, אלא אם התכוון לכך מראש.

[שו"ע תקסח, י-יא, ומשנ"ב מט]

הנודר לעשות מעשה מסוים, ולאחר מכן שכרוהו לעשותו, נחשבת העשייה כקיום הנדר, למרות שסיבת העשייה היתה גם מחמת השכירות, ולא רק מחמת הנדר. ולדוגמה - אדם שנדר לנסוע להתפלל בכותל המערבי בירושלים, ולאחר מכן ביקש ממנו חבריו שיסע לשם ויתפלל עבורו וישלם לו את דמי טירחתו, בנסיעתו עבור חבריו הוא מקיים את נדרו. ובדומה לכך, הנודר לצום ארבעים יום רצופים, ובתוך הימים

הלוח היומי

כ' בתמוז | רבי אליעזר ב"ר ברוך הגר זצ"ל, אדמו"ר מסערט-ויז'ניץ, בעל חכמת אליעזר

ביום זה בשנת ב' אלפים ת"ן, בהיות המרגלים בארץ ישראל הגיעו באותו היום עד לבוא חמת שנמצאת בקצה גבולה הצפוני של א"י.

בשנת תמ"ג, טבחו מורדים הונגרים בבני קהילת אונגריש ברוד, ובראשם המרא דאתרא הגאון רבי נתן נטע הנובר זצ"ל הי"ד, מחבר ספרי 'יוון מצולה' ו'שערי ציון'.

ביום זה יבכיון וילילון בני, על השרפה אשר שרף ה', עת נכנסו המרצחים הנאציים ימ"ש לעיירה טלז שבליטא בשנת תש"א, ובאמצעות עוזריהם הפאשיסטים הליטאים, טבחו ביהודי העיר שמנו אז כ-4,800 נפשות הי"ד.

יארצייט:

תמ"ג: רבי נתן נטע ב"ר משה הנובר זצ"ל הי"ד, בעל יוון המצולה, שערי ציון ועוד.

תמ"ט: רבי מנחם מענדל ב"ר משולם זלמן פישאהאף-אורבאך זצ"ל, בעל עטרת זקנים.

תרצ"ו: רבי משה יהודה לייב ב"ר מנחם נחום טברסקי זצ"ל, מטריסק-חלם, בעל אמרי מי.

תש"א: רבי אברהם יצחק ב"ר יוסף יהודה לייב בלוך זצ"ל הי"ד. ראב"ד ור"י טעלז, ועמו נרצחו גם בנו הבחור אליעזר הי"ד וכן אחיו רבי זלמן שמואל זצ"ל הי"ד, מדייני טעלז ומשגיח רוחני ביישיבתה.

תשי"ד: רבי אברהם חיים ב"ר מנחם מנדל נאה זצ"ל, בעל שיעורי תורה, קצות השלחן ועוד.

תשס"א: רבי חיים שאול ב"ר מאיר קרליץ זצ"ל, ראש כולל חזו"א ב"ב ונשיא בד"ץ שארית ישראל, ת"ת תשב"ר ועוד.

תשס"ג: רבי בצלאל ב"ר יו"ט ליפמן ראקוב זצ"ל, אב"ד גיטסהד ובעל ברכת יו"ט.

תשע"ה: רבי אליעזר ב"ר ברוך הגר זצ"ל, אדמו"ר מסערט-ויז'ניץ, בעל חכמת אליעזר.

התחזקות יומית

הדבר הראשון שצריך להתפלל עליו

הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב אמר: עיקר תפילתנו צריכה להיות על חורבן בית המקדש שיבנה במהרה, ואנו רואים שרוב העולם מתפלל על בניהם לעושר וכבוד ואין מתפלל על העיקר, ועליהם נאמר "פוקד עון אבות על בנים", שנחשב עוון גדול בעיני השי"ת שמתפלל רק על בניהם ולא על השכינה הקדושה.

(שפתי צדיקים כי תשא)

נשתדל קודם כל תפילה על צרכינו לבקש על בנין בית המקדש

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il